Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
PEDRO CRUZ VILLALÓN
prednesené 21. decembra 2011 [1]

Vec C-336/09 P

Poľská republika
proti

Európskej komisii

„Odvolanie — Poľnohospodárstvo — Spoločná organizácia trhov — Prechodné opatrenia prijaté vzhľadom na pristúpenie nových členských štátov — Nariadenie (ES) č. 60/2004 — Žaloba o neplatnosť — Lehota — Začiatok plynutia — Omeškanie — Právo nových členských štátov podať žalobu proti aktom prijatým medzi dátumom podpisu a dátumom vstupu zmluvy o pristúpení do platnosti — Únia práva — Hodnoty Únie — Právny štát — Rovnosť členských štátov pred zmluvami“

1. Štyri roky po rozsudku vydanom 23. októbra 2007 vo veci Poľsko/Rada [2], ktorý sa týkal žaloby Poľskej republiky o neplatnosť rozhodnutia Rady Európskej únie, ktorú Súdny dvor zamietol vo veci samej bez preskúmania Radou vznesenej námietky neprípustnosti z dôvodu zmeškania lehoty [3], má Súdny dvor rozhodnúť o odvolaní podanom proti uzneseniu, ktorým Súd prvého stupňa Európskej únie z dôvodu zmeškania lehoty, a teda bez preskúmania veci samej vyhlásil za neprípustnú žalobu o neplatnosť, ktorú vo veľmi podobnom kontexte podala Poľská republika, tentoraz proti nariadeniu Európskej komisie [4]. Poľská republika sa domáha, aby Súdny dvor v rámci odvolania preskúmal tvrdenia, ktoré uviedla v konaní pred Súdom prvého stupňa na účely preukázania, že jej žalobu nebolo možné vyhlásiť za neprípustnú z dôvodu zmeškania lehoty, a ktoré vyčerpávajúcim spôsobom preskúmal generálny advokát Poiares Maduro vo svojich návrhoch, ktoré predniesol vo veci, v ktorej bol vydaný už citovaný rozsudok Poľsko/Rada. Analýza tohto generálneho advokáta, ku ktorej sa vo veľkej miere pripájam, mi umožňuje sústrediť pozornosť na doplňujúce hľadiská.

I – Okolnosti predchádzajúce sporu, konanie pred Súdom prvého stupňa a napadnuté uznesenie

2. Súd prvého stupňa Európskych spoločenstiev uznesením z 10. júna 2009, Poľsko/Komisia (T-258/04) [5], z dôvodu preklúzie zamietol ako neprípustnú žalobu Poľskej republiky smerujúcu k zrušeniu článku 5, článku 6 ods. 1 až 3, článku 7 ods. 1 a článku 8 ods. 2 písm. a) nariadenia Komisie (ES) č. 60/2004 zo 14. januára 2004, ktorým sa ustanovujú prechodné opatrenia v sektore cukru z dôvodu pristúpenia Českej republiky, Estónska, Cypru, Lotyšska, Litvy, Maďarska, Malty, Poľska, Slovinska a Slovenska [6].

1 — Jazyk prednesu: francúzština.

2 — C-273/04, Zb. s. I-8925.

3 — Bod 33.

4 — Na Súdny dvor bolo v tom istom čase podané ďalšie odvolanie v podobnej veci, Poľsko/Komisia (C-335/09 P), o ktorej rozhoduje Súdny dvor, proti rozsudku Súdu prvého stupňa, ktorý rovnakým spôsobom a z rovnakých dôvodov zamietol žalobu Poľskej republiky proti inému nariadeniu Komisie ako sčasti neprípustnú z dôvodu zmeškania lehoty.

5 — Ďalej len „napadnuté uznesenie“.

6 — Ú. v. EÚ L 9, s. 8; Mim. vyd. 03/042, s. 125.

3. Súd prvého stupňa v tomto prípade konštatoval, že nariadenie č. 60/2004 bolo v Úradnom vestníku Európskej únie uverejnené 15. januára 2004 a že lehota na podanie žaloby proti tomuto nariadeniu preto uplynula 8. apríla 2004. Keďže žaloba Poľskej republiky bola podaná do kancelárie Súdu prvého stupňa 28. júna 2004, Súd prvého stupňa vyhlásil, že bola podaná oneskorene [7].

4. Súd prvého stupňa vyhovel námietke neprípustnosti, ktorú vzniesla Komisia, na základe striktného uplatnenia ustanovení článku 230 piateho odseku ES. Konštatoval totiž, že žaloba proti nariadeniu č. 60/2004 bola podaná po uplynutí dvojmesačnej lehoty stanovenej v tomto ustanovení, ktorá sa počíta od jeho uverejnenia, a vyvodil z toho záver, že Poľská republika zmeškala lehotu [8], hoci následne zamietol jednotlivé tvrdenia, ktoré Poľská republika uviedla.

5. Tvrdenia založené na tom, že uvedené nariadenie nebolo uverejnené v dvadsiatich úradných jazykoch Európskej únie, [9] na tom, že jeho vstup do platnosti bol podmienený vstupom do platnosti zmluvy o pristúpení, [10] a na tom, že bolo určené všetkým členským štátom, vrátane budúcich členských štátov, [11] boli týmto spôsobom zamietnuté s odôvodnením, že nemôžu spochybniť tento záver.

6. Súd prvého stupňa sa následne usiloval preukázať, že toto striktné uplatnenie procesných lehôt od uverejnenia nariadenia č. 60/2004 nezasahuje do práva Poľskej republiky na účinnú súdnu ochranu. [12]

7. V rámci preskúmania prípustnosti žaloby Súd prvého stupňa tiež pripomenul, že od striktného uplatňovania právnych predpisov Spoločenstva, ktoré sa týkajú procesných lehôt, sa môže odkloniť iba za celkom výnimočných okolností v prípade náhody alebo vyššej moci. [13] V tejto súvislosti však Súd prvého stupňa konštatoval, že Poľská republika nevysvetlila, v čom sú predmetné okolnosti vo vzťahu k nej celkom výnimočné do tej miery, aby odôvodnili výnimku zo zásady striktného uplatňovania procesných lehôt, čím by sa zasiahlo do zásady právnej istoty.

8. Poľská republika sa svojím odvolaním domáha, aby Súdny dvor napadnuté uznesenie zrušil, s konečnou platnosťou rozhodol o žalobe a v dôsledku toho vyhlásil jej žalobu proti nariadeniu č. 60/2004 za prípustnú a vyhovel jej návrhom vo veci samej, ktoré uviedla v prvom stupni.

II – Konanie pred Súdnym dvorom a návrhy účastníkov konania

9. Poľská republika podala toto odvolanie do kancelárie Súdneho dvora 24. augusta 2009. Vo svojich písomných podaniach žiadala, aby jej odvolanie preskúmala veľká komora.

10. Keďže účastníci konania nepodali nijaký návrh v tomto zmysle, Súdny dvor rozhodol, že pojednávanie sa neuskutoční.

11. Poľská republika navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnuté uznesenie,

— zrušil článok 5, článok 6 ods. 1 až 3, článok 7 ods. 1 a článok 8 ods. 2 písm. a) nariadenia Komisie (ES) č. 60/2004, a

7 — Body 42 až 46 napadnutého uznesenia.
8 — Body 46, 70 a 71 napadnutého uznesenia.
9 — Body 48 až 50 napadnutého uznesenia.
10 — Body 51 a 52 napadnutého uznesenia.
11 — Body 53 až 56 napadnutého uznesenia.
12 — Body 57 až 70 napadnutého uznesenia.
13 — Bod 55 napadnutého uznesenia.

— uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

12. Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

— zamietol odvolanie ako nedôvodné a

— uložil Poľskej republike povinnosť nahradiť trovy konania.

III – O odvolaní

A – *Argumentácia Poľskej republiky*

13. Poľská republika na podporu svojho odvolania uvádza päť odvolacích dôvodov, ktorými napáda preskúmanie prípustnosti jej žaloby proti nariadeniu č. 60/2004 Súdom prvého stupňa. [14]

14. Poľská republika Súdu prvého stupňa po prvé vytýka, že v rozpore s nariadením Rady č. 1 z 15. apríla 1958 o používaní jazykov v Európskom hospodárskom spoločenstve [15] rozhodol, že lehota na podanie žaloby proti nariadeniu č. 60/2004 začala plynúť dňom jeho uverejnenia v úradných jazykoch Európskeho spoločenstva združujúceho pätnásť štátov, a teda pred jeho uverejnením vo všetkých úradných jazykoch rozšíreného Spoločenstva.

15. Poľská republika po druhé tvrdí, že Súd prvého stupňa nesprávne rozhodol, že aj pred svojím pristúpením k Európskej únii mohla účinne podať žalobu o neplatnosť proti nariadeniu č. 60/2004 nie na základe ustanovení článku 230 druhého odseku ES, ktorý stanovuje najmä bezpodmienečné právo členských štátov podať žalobu, ale na základe článku 230 štvrtého odseku ES, čiže na rovnakom základe a za rovnakých podmienok, aké sú stanovené pre fyzické alebo právnické osoby. Poľská republika konkrétne tvrdí, že nariadenie č. 60/2004 v deň svojho uverejnenia 15. januára 2004 ukladalo povinnosti iba členským štátom, medzi ktoré Poľská republika v zásade ešte nepatrila, a to povinnosti, ktoré boli navyše budúce a uplatniteľné až od skutočného vstupu zmluvy o pristúpení do platnosti. Poľská republika tiež subsidiárne tvrdí, že v okamihu tohto uverejnenia nespĺňala osobitné podmienky prípustnosti žalôb stanovené v článku 230 štvrtom odseku ES.

16. Poľská republika sa po tretie domnieva, že Súd prvého stupňa tým, že jej odňal právo domáhať sa preskúmania zákonnosti nariadenia č. 60/2004, aj keď jej toto nariadenie bolo ako členskému štátu určené, porušil zásadu Spoločenstva práva a jej právo na účinnú súdnu ochranu. Poľská republika dodáva, že striktné uplatnenie ustanovení, ktoré sa týkajú lehôt na podanie žaloby, nemôže viesť k nerovnosti medzi jednotlivými členskými štátmi, a to najmä pokiaľ ide o súdnu ochranu pôvodných a nových členských štátov.

17. Poľská republika po štvrté zastáva názor, že Súd prvého stupňa tým, že jej odňal právo napadnúť žalobou nariadenie č. 60/2004, ktoré nezákonne zmenilo podmienky jej pristúpenia k Únii a porušilo rovnováhu práv a povinností vyplývajúcich z jej členstva v Únii, porušil zásady solidarity a dobrej viery.

18. Poľská republika po piate napokon tvrdí, že Súd prvého stupňa sa dopustil procesného pochybenia, keďže nepreskúmal tvrdenia týkajúce sa porušenia zásad solidarity a dobrej viery a napadnuté uznesenie dostatočne neodôvodnil.

14 — Body 40 až 71 napadnutého uznesenia.

15 — Ú. v. ES 1958, 17, s. 385; Mim. vyd. 01/001, s. 3.

B – *Analýza*

19. Takmer všetkých päť odvolacích dôvodov, ktoré uvádza Poľská republika, vyvoláva otázky nepopierateľného významu v osobitnom a stále citlivom kontexte postupného rozširovania Únie o iné štáty, ktoré sú súčasťou Európy. Poľská republika uviedla svoje odvolacie dôvody vo vyššie opísanom poradí a Súdny dvor ich spravidla musí preskúmať v tom istom poradí.

20. Medzi týmito jednotlivými odvolacími dôvodmi však existuje jasná hierarchia. Predovšetkým tretí odvolací dôvod musí byť podľa môjho názoru uprednostnený, keďže vyvoláva otázky týkajúce sa základov Únie, hodnôt, na ktorých je Únia najmä založená [16], najmä hodnoty právneho štátu, zásady Únie práva [17], v ktorej sú akty inštitúcií podriadené „zákonu“ [18], ako aj štrukturálnej zásady Únie, ktorú predstavuje rovnosť členských štátov pred zmluvami [19], v súčasnosti zakotvená v článku 4 ods. 2 ZEÚ [20]. Treba však uviesť, že v rámci tohto preskúmania budú nevyhnutne nepriamo analyzované aj tvrdenia uvádzané Poľskou republikou v jej druhom odvolacom dôvode, ktorý v prejednávanej veci vyvoláva otázku uplatniteľnosti osobitných ustanovení článku 230 štvrtého odseku ES na „nastávajúci“ členský štát.

21. Pred vykonaním tohto dvojitého preskúmania je však potrebné – ako to navyše urobil aj Súd prvého stupňa v napadnutom uznesení – pripomenúť judikatúru Súdneho dvora, podľa ktorej striktné uplatňovanie právnych predpisov Spoločenstva týkajúcich sa procesných lehôt na jednej strane zodpovedá požiadavke právnej istoty a potrebe vyhnúť sa akejkoľvek diskriminácii alebo svojvoľnému zaobchádzaniu pri výkone spravodlivosti [21] a na druhej strane sa od tohto striktného uplatňovania v súlade s článkom 45 ods. 2 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie možno odkloniť iba za celkom výnimočných okolností v prípade náhody či vyššej moci, alebo tiež v prípade ospravedlniteľného omylu. [22] Ak by táto vec mala byť vyriešená striktným uplatnením ustanovení článku 230 piateho odseku ES, bez toho, aby bola potrebná podrobná analýza, je jasné, že v takom prípade by žaloba musela byť určite vyhlásená za neprípustnú. Tretí odvolací dôvod, ktorý uvádza Poľská republika, však vyvoláva otázku, či by si Súdny dvor za mimoriadne ojedinelých okolností prejednávanej veci nemal zvoliť cestu výkladu práva Únie *secundum legem*, či dokonca *praeter legem*, ktorá môže viesť k odlišnému riešeniu.

22. Poľská republika v rámci svojho tretieho odvolacieho dôvodu konkrétne tvrdí, že striktné uplatňovanie predpisov Únie týkajúcich sa lehôt na podanie žaloby nemôže viesť k uznaniu nerovnosti, pokiaľ ide o súdnu ochranu „pôvodných“ a „nových“ členských štátov. Členské štáty nemožno zbaviť ich práva na podanie žaloby na základe článku 230 druhého odseku ES, ktorý vymedzuje aktívnu legitimáciu členských štátov a je výrazom ich prirodzeného práva na ochranu ich hospodárskych

16 — Ako uvádza článok 2 ZEÚ.

17 — Pozri podľa terminológie stanovenej v súčasnosti Súdnym dvorom rozsudok z 29. júna 2010, E a F, C-550/09, Zb. s. I-6213, bod 44.

18 — Ústavnej listine, ktorú predstavujú zmluvy, ako sa uvádza v rozsudku z 23. apríla 1986, Les Verts/Parlament, 294/83, Zb. s. 1339, bod 23.

19 — Hoci zmluvy až do uzatvorenia Lisabonskej zmluvy výslovne neodkazovali na zásadu rovnosti členských štátov, nič to nemení na tom, že Súdny dvor uznal, že je s nimi v istom zmysle nerozlučne spojená. Pozri v tomto zmysle ZEMANEK, J.: The Principle of Equality. In: KADDOUS, C., AUER, A.: *Les principes fondamentaux de la Constitution européenne.* Helbing & Lichtenhahn, LGDJ, 2006, s. 237; LENAERTS, K., van NUFFEL, P.: Advanced Integration and the Principle of Equality of Member States within the European Union. In: KADDOUS, C., AUER, A.: c. d., s. 245, osobitne s. 249. Pozri rozsudky zo 7. februára 1973, Komisia/Taliansko, 39/72, Zb. s. 101, bod 24, a zo 7. februára 1979, Komisia/Spojené kráľovstvo, 128/78, Zb. s. 419, bod 12. Pozri tiež z iného hľadiska rozsudok z 29. marca 1979, Komisia/Spojené kráľovstvo, 231/78, Zb. s. 1447, bod 9.

20 — Toto ustanovenie preberá v tomto smere článok I-5 návrhu Zmluvy o ústave pre Európu, ktorý prijal znenie vyššie uvedenej zásady podľa judikatúry. Pozri v tomto smere PIRIS, J.-C.: *The Lisbon Treaty – A Legal and Political Analysis.* Cambridge University Press, 2010, s. 83 a 84; BLANQUET, M.: Article I-5. In: BURGORGUE-LARSEN, L., LEVADE, A., PICOD, F. (éd.): *Traité établissant une Constitution pour l'Europe*. Zv. 1. Bruylant, 2007, s. 96.

21 — Pozri najmä rozsudok z 12. júla 1984, Ferriera Valsabbia/Komisia, 209/83, Zb. s. 3089, bod 14, ako aj uznesenia z 5. februára 1992, Francúzsko/Komisia, C-59/91, Zb. s. I-525, bod 8; zo 7. mája 1998, Írsko/Komisia, C-239/97, Zb. s. I-2655, body 7 až 9; zo 17. mája 2002, Nemecko/Parlament a Rada, C-406/01, Zb. s. I-4561, bod 20, a z 8. novembra 2007, Belgicko/Komisia, C-242/07 P, Zb. s. I-9757, bod 16.

22 — Pozri najmä rozsudky z 5. apríla 1979, Orlandi/Komisia, 117/78, Zb. s. 1613, body 10 a 11, a z 15. decembra 1994, Bayer/Komisia, C-195/91 P, Zb. s. I-5619, bod 26, ako aj uznesenia z 27. novembra 2007, Diy-Mar Insaat Sanayi ve Ticaret a Akar/Komisia, C-163/07 P, Zb. s. I-10125, bod 36; zo 14. januára 2010, SGAE/Komisia, C-112/09 P, Zb. s. I-351, bod 20, a zo 16. novembra 2010, Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert/Komisia, C-73/10 P, Zb. s. I-11535, bod 42.

a sociálnych záujmov súdmi Únie, proti právnemu aktu, ktorý je im určený. Inštitúcie Únie preto prostredníctvom voľby dátumu uverejnenia aktu určeného všetkým členským štátom nemôžu zbaviť nové členské štáty ich práva na súdnu ochranu. Poľská republika, ktorá v tomto smere poukazuje na bod 50 návrhov, ktoré predniesol generálny advokát Poiares Maduro vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok Poľsko/Rada, už citovaný, sa domnieva, že Súd prvého stupňa tým, že zamietol jej žalobu ako neprípustnú, zjavne porušil zásadu právneho štátu a zásadu práva na účinnú súdnu ochranu. Poľská republika dodáva, že na rozdiel od toho, ako Súd prvého stupňa rozhodol v bode 55 napadnutého uznesenia, situácia posudzovaná v prejednávanej veci patrí *par excellence* medzi výnimočné okolnosti.

23. Prejednávaná vec týmto spôsobom spochybňuje akty sekundárneho práva vytvorené Úniou medzi dátumom podpisu a dátumom vstupu zmluvy o pristúpení do platnosti, ktoré boli prijaté na účely splnenia požiadaviek uvedeného pristúpenia a sú teda uplatniteľné na nový členský štát alebo na nové členské štáty, ktoré uvedenú zmluvu podpísali.

24. Odpoveď na zásadnú argumentáciu, ktorú takto uviedla Poľská republika, ma núti vytvoriť si určitý odstup, o čo sa v nasledujúcich veľmi všeobecných úvahách pokúsim.

25. Je potrebné zdôrazniť, že Únia je Úniou štátov – čo je jednou z jej osobitostí v porovnaní s ostatnými subjektmi medzinárodného práva – a národov, ktorá vykonáva sústavnú normotvornú činnosť, ktorá sa takpovediac nikdy nezastavuje a dosahuje intenzitu, ktorá doteraz v medzinárodnej organizácii v najvšeobecnejšom zmysle slova nemala obdobu. Nie je náhoda, že právnemu poriadku, ktorý Únia tvorí, boli rýchlo priznané črty samostatnosti, prednosti a účinnosti, ktoré sú mu vlastné. [23]

26. Rovnako je potrebné zdôrazniť, že postupné rozširovanie Únie, ktorú pôvodne tvorilo šesť členských štátov, nie je výnimočným javom, ale naopak úzko súvisí s účelom Únie. Začlenenie nového európskeho štátu do Únie je z tohto hľadiska zakaždým zložitejší proces, ktorý priamo súvisí s intenzitou integrácie a rastúcim rozsahom jej *acquis*. [24]

27. Z toho vyplýva, že právny poriadok Únie neprestane takpovediac nikdy fungovať a že jej normotvorná činnosť sa najmä v priebehu procesu rozširovania nemôže prerušiť. [25] Práve táto osobitosť vyvoláva problém, ktorý predstavujú akty prijaté Úniou medzi dátumom podpisu zmlúv a aktov o pristúpení a dátumom ich vstupu do platnosti, ktorých prijatie môže byť podmienené

23 — Pozri najmä BARENTS, R.: *The Autonomy of Community Law*. Kluwer, 2004, a SIMON, D.: Les fondements de l'autonomie du droit communautaire, In: *Droit international et droit communautaire – Perspective actuelles*, trente-troisième colloque de la société française pour le droit international. Pedone, 2000, s. 207.

24 — Definícia *acquis* neexistuje, aj keď sa tento pojem používa v samotných zmluvách. V spoločnom vyhlásení o spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politike, ktoré prijali splnomocnení zástupcovia a ktoré je pripojené k záverečnému aktu k aktu o podmienkach pristúpenia Rakúskej republiky, Fínskej republiky a Švédskeho kráľovstva a o úpravách zmlúv, na ktorých je založená Európska únia (Ú. v. ES C 241, 1994, s. 21, a Ú. v. ES L 1, 1995, s. 1), je však *acquis* Spoločenstva definované ako „práva a povinnosti spojené s členstvom v Únii a s jej inštitucionálnym rámcom".

25 — Z hľadiska zmluvného práva ide o dosť špecifický problém, ktorý sa konkrétne jasne odlišuje od rozšírenejšieho problému predbežného uplatňovania zmlúv. Pozri v tomto smere článok 218 ods. 5 ZFEÚ (bývalý článok 300 ods. 2 ES), ktorý stanovuje, že Rada môže na návrh vyjednávača prijať rozhodnutie o predbežnom vykonávaní zmluvy pred nadobudnutím jej platnosti. K tejto problematike pozri napríklad GESLIN, A.: *La mise en application provisoire des traités*. Pedone, 2005; VERWEY, D.: *The european Community, the European Union and the International Law of Treaties*. TMC Aser Press, 2004, s. 124 a nasl.; MATHY, D.: Commentaires de l'article 24 des conventions de Vienne de 1969 et 1986. In: CORTEN, O., KLEIN, P.: *La Convention de Vienne sur le droit des traités*. Bruylant, 2006, zv. 1, s. 1045; LEFEBER, R.: The provisional Application of Treaties. In: KLABBERS, J., LEFEBER, R.: *Essays on the Law of Treaties – A Collection of Essays in Honour of Bert Vierdag*. Nijhoff, 1998, s. 81, a VIGNES, D.: *Une notion ambiguë: la mise en application provisoire des traités*. AFDI, 1972, s. 181.

rozšírením a ktoré sú v dôsledku toho uverejnené pred tým, ako sa pristúpenie stane účinným, bez toho, aby museli byť nevyhnutne platné pred týmto dátumom. Aj keď samotné zmluvy a akty o pristúpení môžu *ex ante* stanoviť[26] obsah a účinky takej normotvornej činnosti, je dostatočne zrejmé, že tieto možnosti sú zjavne dosť obmedzené.

28. Tento jav spôsobuje, že existuje sekundárne právo Únie, ktoré sa uplatňuje tak na pôvodné, ako aj na nové členské štáty, aj keď nové členské štáty sa na jeho vypracovaní „nepodieľali“.[27]

29. Oprávnenie na prijímanie aktov sekundárneho práva medzi dátumom podpisu zmluvy o pristúpení a dátumom jej vstupu do platnosti, ktoré inštitúciám Únie priznávajú ustanovenia, akými sú napríklad článok 2 ods. 3 zmluvy o pristúpení, vytvára nerovnosť zaobchádzania medzi dvoma skupinami členských štátov, z ktorých prvú tvoria štáty, ktoré sú ku dňu prijatia uvedených aktov už členskými štátmi a ktoré sa teda podieľali na ich vypracovaní, a druhú tvoria štáty, ktoré ešte nie sú členskými štátmi a ktoré sa teda nemohli podieľať na ich vypracovaní.[28]

26 — Tento prípad nie je v práve Únie zriedkavý. Rovnaké ustanovenia ako v článku 2 ods. 3 zmluvy o pristúpení z roku 2004, na ktorých je najmä založené nariadenie č. 60/2004, sa nachádzajú už v zmluve o pristúpení z roku 1994 (Rakúska republika, Fínska republika, Švédske kráľovstvo) (článok 2 ods. 3), ako aj v zmluve o pristúpení z roku 1985 (Španielske kráľovstvo a Portugalská republika) (článok 2 ods. 3). Zmluva o pristúpení z roku 2005 (Bulharská republika a Rumunsko) (článok 4 ods. 3) obsahuje rovnaký druh ustanovení. Pozri tiež rozhodnutie Rady Európskych spoločenstiev z 11. júna 1985 o pristúpení Španielskeho kráľovstva a Portugalskej republiky k Európskemu spoločenstva uhlia a ocele (Ú. v. ES L 302, s. 5). Naproti tomu zmluvy o pristúpení z roku 1972 (Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska) a z roku 1979 (Helénska republika) neobsahovali rovnaké ustanovenia. Bez toho, aby som išiel do podrobností, je potrebné pripomenúť, že Súdny dvor rozhodoval aj o nástrojoch, ktoré síce boli odlišné, ale vyvolávali rovnaké problémy; pozri najmä rozsudok z 2. októbra 1997, Parlament/Rada, C-259/95, Zb. s. I-5303. Ustanovenia tejto povahy sa tak objavujú ako výsledok bohatej praxe pri vypracúvaní a vykonávaní zmlúv o pristúpení, ktorú získali inštitúcie Únie, bez ohľadu na dôvody, pre ktoré boli tieto ustanovenia vložené do zmlúv o pristúpení. Ich hlavným cieľom je umožniť inštitúciám Únie, aby prijali taxatívne vymenované opatrenia, ktoré sú nevyhnutné pre pristúpenie, ale ktoré nemohli byť prijaté pred podpisom zmluvy a aktu o pristúpení, a zahrnuli tak *acquis* Spoločenstva.

27 — Základným znakom takto vytvoreného sekundárneho práva je, že nové členské štáty sa nemôžu „podieľať“ na jeho vypracúvaní, hoci je určené hlavne im. Je pravda, že akty o pristúpení vždy veľmi podrobne upravili osobitné postupy prijímania určitých rozhodnutí a iných opatrení, ktoré mali byť prijaté počas obdobia pred pristúpením. Existencia týchto postupov, ktoré predovšetkým štátom kandidujúcim na pristúpenie priznávajú iba právo na konzultáciu, však nebráni tomu, že sa tieto štáty „nepodieľajú“ na prijatí opatrení, ktoré navyše nie sú formálne prijaté ako *acquis* Spoločenstva. Pozri v tomto prípade „Informačný a konzultačný postup pre prijímanie určitých rozhodnutí a iných opatrení, ktoré majú byť prijaté počas obdobia predchádzajúceho pristúpeniu“, ktorý je pripojený k aktom o pristúpení z roku 2003 (Ú. v. EÚ L 236, 2003, s. 987).

28 — V tejto súvislosti možno poznamenať, že Súd prvého stupňa vo svojom rozsudku z 10. júna 2009, Poľsko/Komisia, T-257/04, Zb. s. II-1545, bod 235, konštatoval, že Poľská republika sa na prijatí nariadenia Komisie (ES) č. 1972/2003 z 10. novembra 2003 o prechodných opatreniach prijatých v súvislosti s pristúpením Českej republiky, Estónska, Cypru, Lotyšska, Litvy, Maďarska, Malty, Poľska, Slovinska a Slovenska s ohľadom na obchod s poľnohospodárskymi výrobkami (Ú. v. EÚ L 293, s. 3; Mim. vyd. 03/040, s. 474), zúčastnila iba ako pozorovateľ.

30. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že myšlienka Únie práva, ktorá je v súčasnosti hodnotou právneho štátu, ukladá nielen rešpektovanie základných práv a podriadenie inštitúcii kontrole súladu ich aktov s ústavnou listinou, ktorú tvoria zmluvy [29], ako aj so všeobecnými právnymi zásadami [30], ale aj demokratickú tvorbu sekundárneho práva Únie, čo znamená rovnú účasť všetkých členských štátov [31], či už priamo prostredníctvom členov Európskeho parlamentu alebo prostredníctvom zástupcov členských štátov v rámci Európskej rady alebo Rady [32], alebo nepriamo v rámci prenesenia právomocí Rady [33] alebo v súčasnosti Parlamentu a Rady [34].

31. Je však potrebné zdôrazniť, že je pravda, že neúčasť budúcich členských štátov na vypracovaní aktov prijatých za týchto osobitných okolností môže byť – ako je to v prejednávanom prípade – odôvodnená primárnym právom, v tomto prípade zmluvou a/alebo aktmi o pristúpení [35]. Zmluvy a akty o pristúpení môžu nepochybne stanoviť vytvorenie práva, ktoré sa má uplatňovať na všetky členské štáty, tak na nové, ako aj na pôvodné, aj keď sa nové členské štáty nemohli „podieľať“ na jeho tvorbe, keďže nové členské štáty s tým súhlasia, keď uvedené zmluvy a akty podpíšu a následne ratifikujú.

32. Túto poslednú osobitosť možno ľahko pripustiť, keďže vyplýva z „povahy veci“ [36]. Naproti tomu úloha, ktorá spočíva vo vysvetlení neexistencie prostriedku nápravy, ktorý by novým členským štátom umožnil dosiahnuť súdne preskúmanie aktov prijatých za takých podmienok, sa javí byť oveľa ťažšia.

33. Je zrejmé, že „nastávajúce“ členské štáty nemôžu nijakým spôsobom prispieť k tvorbe práva Únie, najmä prostredníctvom prítomnosti svojich zástupcov v Rade, kým nie sú skutočnými členmi Únie.

34. Predmetom prejednávanej veci však nie je táto nerovnosť pred zmluvami, ale nerovnosť, ktorá vyplýva z toho, že nové členské štáty nemôžu za rovnakých podmienok ako pôvodné členské štáty využiť prostriedky nápravy proti takto prijatým aktom, pokiaľ lehoty na podanie žaloby proti týmto aktom uplynuli ku dňu, keď sa skutočne stali členskými štátmi, a to iba z dôvodu dátumu ich uverejnenia. [37]

29 — Ako jedno z kritérií Spoločenstva práva, neskôr Únie práva, ktoré Súdny dvor opakovane pripomína od svojho rozsudku Les Verts/Parlament, už citovaného, bod 23. Pozri tiež rozsudky z 10. júla 2003, Komisia/BEI, C-15/00, Zb. s. I-7281, bod 75; z 18. januára 2007, PKK a KNK/Rada, C-229/05 P, Zb. s. I-439, bod 109; z 3. septembra 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, C-402/05 P a C-415/05 P, Zb. s. I-6351, bod 281, ako aj E a F, už citovaný, bod 24.

30 — Pozri najmä rozsudky z 25. júla 2002, Unión de Pequeños Agricultores/Rada, C-50/00 P, Zb. s. I-6677, bod 38, a z 5. októbra 2006, Komisia/Francúzsko, C-232/05, Zb. s. I-10071, bod 57.

31 — Článok 4 ods. 2 ZFEÚ.

32 — Pozri v tejto súvislosti tiež bod 6 a poznámku pod čiarou č. 5 návrhov, ktoré predniesol generálny advokát Poiares Maduro vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok Komisia/Parlament a Rada, C-411/06, Zb. s. I-7585.

33 — Na základe článku 202 ES. V tejto súvislosti stačí poukázať na predpisy, ktoré upravovali komitológiu: rozhodnutie Rady 1999/468/ES z 28. júna 1999, ktorým sa ustanovujú postupy pre výkon vykonávacích právomocí prenesených na Komisiu (Ú. v. ES L 184, s. 23; Mim. vyd. 01/003, s. 124). Pozri tiež dohodu medzi Európskym parlamentom a Komisiou o postupoch na vykonávanie rozhodnutia Rady 1999/468/ES, ktorým sa ustanovujú postupy pre výkon vykonávacích právomocí prenesených na Komisiu, zmeneného a doplneného rozhodnutím 2006/512/ES (Ú. v. ES C 143, 2008, s. 1 a korigendum Ú. v. ES C 154, s. 24). Pozri najmä PIRIS, J.-C.: La comitologie: vers l'épilogue d'une longue saga. In: *Chemins d'Europe – Mélanges en l'honneur de Jean-Paul Jacqué.* Dalloz, 2010, s. 547; JACQUÉ, J.-P.: L'éternel retour – Réflexions sur la comitologie. In: *Mélanges en hommage à Jean-Victor Louis.* Éditions de l'ULB, 2003, s. 211, a LENAERTS, K., VERHOEVEN, A.: *Towards a Legal Framework for Executive Rule-Making in the EU? The Contribution of the New Comitology Decision.* CMLR, 2000, s. 645.

34 — Je vhodné zdôrazniť, že článok 291 ZFEÚ radikálne zasiahol do výkonu vykonávacích právomocí Komisie. Pozri v tomto smere nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 182/2011 zo 16. februára 2011, ktorým sa ustanovujú pravidlá a všeobecné zásady mechanizmu, na základe ktorého členské štáty kontrolujú vykonávanie vykonávacích právomocí Komisie (Ú. v. EÚ L 55, s. 13), ktorým sa zrušuje rozhodnutie 1999/468. Pozri CRAIG, P.: *Delegated Acts – Implementing acts and the new Comitology Regulation.* European Law Review, 2011, č. 5, p. 671, a EDENHARTER, A.: *Die Komitologie nach dem Vertrag von Lissabon: Verschiebung der Einflussmöglichkeiten zugunsten der EU-Kommission?* Die öffentliche Verwaltung, 2011, s. 645.

35 — Treba iba pripomenúť, že Súdny dvor rozhodol, že protokoly a prílohy aktu o pristúpení sú ustanoveniami primárneho práva, ktoré môžu byť pozastavené, zmenené alebo zrušené iba postupmi stanovenými pre revíziu pôvodných zmlúv, pokiaľ akt o pristúpení nestanovuje inak (pozri rozsudok z 11. septembra 2003, Rakúsko/Rada, C-445/00, Zb. s. I-8549, bod 62). Súd prvého stupňa zas rozhodol, že ustanovenie aktu o pristúpení môže slúžiť ako právny základ pre prijatie legislatívnych opatrení (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 11. septembra 2002, Alpharma/Rada, T-70/99, Zb. s. II-3495, body 106 a 107).

36 — Ako rád hovorieval barón de la Brède (MONTESQUIEU: *De l'esprit des lois.* 1748).

37 — Právo podať žalobu, ktoré tak závisí od náhodnej okolnosti, ktorou je dátum uverejnenia aktu, vtedy podlieha náhode.

35. V tejto súvislosti treba vychádzať zo zásady, ktorá je v súčasnosti uvedená v článku 4 ods. 2 ZFEÚ, podľa ktorej „Únia rešpektuje rovnosť členských štátov pred zmluvami“, čo v každom prípade vylučuje neodôvodnené rozdiely medzi členskými štátmi [38]. Nie je však ľahké nájsť odôvodnenie nerovnosti, ktorá vyplýva z toho, že štát, ktorý je povinný dodržiavať akt rovnako ako každý iný členský štát, je voči uvedenému aktu iba v takom vzťahu, že s ním súhlasí, s vylúčením akéhokoľvek iného vzťahu.

36. V situácii, o akú ide v prejednávanej veci, sa totiž pôvodné členské štáty takým či onakým spôsobom „podieľali“ na vypracovaní aktov prijatých za takých okolností a môžu ako také napadnúť tieto akty priamo na súde na základe článku 230 druhého odseku ES za dodržania lehôt stanovených v článku 230 piatom odseku ES ako privilegovaní žalobcovia. Naproti tomu nové členské štáty, ktoré boli nevyhnutne zbavené akejkoľvek „účasti“ na vypracovaní týchto aktov, sú ako také zbavené aj akejkoľvek možnosti napadnúť tieto akty na súde. Kedysi sa na opísanie aktov prijatých a uplatňovaných za takých podmienok používal výraz „edikt“. Akt, ktorý sa má iba dodržiavať, je však treba považovať za štrukturálne cudzí myšlienke Únie práva. Hoci účasť na vypracovaní aktu nemôže byť vo všeobecnosti zaručená všetkým členským štátom, ktorým je tento akt určený, pôvodná myšlienka Únie práva bráni tomu, aby bol voči tomuto aktu vylúčený akýkoľvek prostriedok nápravy.

37. Je pravda, že v zásade nie je mimoriadne ťažké uznať, že zmluvy a akty o pristúpení výslovne stanovujú osobitné ustanovenia týkajúce sa prostriedkov nápravy, či dokonca v určitých medziach obmedzenia týchto prostriedkov nápravy.

38. Myšlienka Únie práva však znamená, že prinajmenšom v prípade neexistencie výslovného ustanovenia primárneho práva nie je možné, aby nové členské štáty, ktorým sú určené akty prijaté medzi dátumom podpisu a dátumom vstupu zmlúv a aktov, ktoré stanovujú ich pristúpenie, do platnosti, boli zbavené akéhokoľvek prostriedku nápravy. Táto myšlienka znamená, že uvedené členské štáty majú v tomto postavení od okamihu, keď toto postavenie získajú, možnosť napadnúť v primeraných lehotách sekundárne právo, ktoré sa má uplatňovať na rozšírenú Úniu a na ktorého tvorbe sa nemohli podieľať.

39. Túto možnosť musia mať navyše ako členské štáty, a nie iba ako právnické osoby [39] alebo ako tretie štáty.

40. Tieto akty sa ich totiž po prvé týkajú ako „nastávajúcich“ členských štátov, a nie ako právnických osôb alebo tretích štátov a tieto akty možno na ne uplatniť ako na členské štáty pod podmienkou, že sa skutočne stanú členskými štátmi. [40] Ustanovenia týchto aktov sa ich teda bytostne týkajú ako členských štátov a práve ako členské štáty musia mať možnosť využiť prostriedky nápravy.

41. Okrem toho uvedené nové členské štáty musia mať po druhé možnosť využiť právo na podanie žaloby v zmysle článku 230 ES za rovnakých podmienok ako ostatné členské štáty, ktoré sa na tieto ostatné členské štáty vzťahujú preto, lebo sa „podieľali“ na tvorbe tohto práva, rovnako ako pôvodné členské štáty. V tejto súvislosti treba zohľadniť skutočnosť, že nie je náhoda, že členské štáty [41] rovnako ako Parlament [42], Rada a Komisia [43] majú podľa formulácie používanej v právnickej literatúre postavenie „privilegovaných“ žalobcov.

38 — Na tomto mieste je potrebné pripomenúť, že Súdny dvor už mal príležitosť odmietnuť výklad ustanovení aktu o pristúpení, ktorý navrhol nový členský štát, ako „vedúci k neprípustným dôsledkom z pohľadu rovnosti medzi členskými štátmi vzhľadom na určité základné pravidlá pre fungovanie spoločného trhu“ (pozri rozsudok z 29. marca 1979, Komisia/Spojené kráľovstvo, už citovaný, bod 9).

39 — Ako Súdny dvor rozhodol v súvislosti s aktívnou legitimáciou Parlamentu, „systematika“ článku 230 štvrtého odseku ES „nezodpovedá“ žalobe členského štátu o neplatnosť (pozri rozsudok z 22. mája 1990, Parlament/Rada, C-70/88, Zb. s. I-2041, bod 14).

40 — Pozri v tejto súvislosti analogicky rozsudky z 5. decembra 2000, Eurostock, C-477/98, Zb. s. I-10695, bod 58, ako aj z 22. júna 2011, Denkavit Nederland a i., C-346/09, Zb. s. I-5517, body 65 a 66.

41 — Pozri najmä rozsudky z 12. júla 1979, Taliansko/Rada, 166/78, Zb. s. 2575, body 5 a 6, ako aj z 23. februára 1988, Spojené kráľovstvo/Rada, 131/86, Zb. s. 905, bod 6.

42 — Od vstupu Zmluvy z Nice do platnosti.

43 — Pozri najmä rozsudky z 26. marca 1987, Komisia/Rada, 45/86, Zb. s. 1493, bod 3, ako aj z 21. januára 2003, Komisia/Parlament a Rada, C-378/00, Zb. s. I-937, bod 28.

42. Výklad článku 230 ES, ktorý vedie k vyhláseniu žaloby, ktorú podala Poľská republika proti nariadeniu č. 60/2004, za neprípustnú iba z dôvodu, že bola podaná po uplynutí dvojmesačnej lehoty počítanej odo dňa jeho uverejnenia, treba preto považovať za výklad v rozpore s hodnotou právneho štátu a so zásadou rovnosti členských štátov pred zmluvami. [44]

43. V dôsledku toho je potrebné vyhovieť argumentácii, ktorú Poľská republika uvádza v rámci svojho druhého a tretieho odvolacieho dôvodu, a bez toho, aby bolo potrebné preskúmať ostatné odvolacie dôvody, zrušiť napadnuté uznesenie.

44. Zostáva preskúmať nezanedbateľnú otázku riešení, ktoré sa ponúkajú Súdnemu dvoru, aby napravil porušenie hodnoty právneho štátu, zásady rovnosti členských štátov pred zmluvami a privilegovaného práva členského štátu na podanie žaloby v situácii, o akú ide v prejednávanej veci, ktoré môže vyplývať z výkladu zmlúv, ktorý vylučuje právo nového členského štátu na podanie žaloby proti aktom prijatým a uverejneným medzi dátumom podpisu a dátumom vstupu zmluvy a aktu stanovujúceho jeho pristúpenie.

45. Ako vyplýva z návrhov, ktoré predniesol generálny advokát Poiares Maduro vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok Poľsko/Rada, už citovaný, [45] možno si zvoliť dva prístupy, prvý *praeter legem* a druhý *secundum legem*.

46. Hoci uznávam, že Súdny dvor môže preskúmať prvý prístup v súlade s návrhom uvedeným v návrhoch, ktoré predniesol generálny advokát Poiares Maduro vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok Poľsko/Rada, už citovaný, [46] prikláňam sa k druhému prístupu a k výkladu, ktorý sa odvoláva na zmysel a systematiku zmlúv, v súlade s rozsudkami, ktorými Súdny dvor priznal pasívnu legitimáciu [47] a neskôr aktívnu legitimáciu [48] Parlamentu.

47. Pripomínam, že Súdny dvor vo svojom vyššie citovanom rozsudku Les Verts/Parlament mal posúdiť otázku, či akty prijaté Parlamentom mohli byť predmetom žaloby o neplatnosť na základe článku 173 Zmluvy EHS [49] napriek tomu, že toto ustanovenie sa v tom čase týkalo iba aktov Rady a Komisie.

48. Súdny dvor, ktorý vychádzal z myšlienky Spoločenstva práva a považoval zmluvy za „ústavnú listinu“, rozhodol, že výklad článku 173 Zmluvy EHS, ktorý by vylučoval akty Parlamentu prijaté v oblasti zmluvy z aktov, ktoré možno napadnúť, by viedol k výsledku, ktorý je v rozpore so zmyslom zmluvy tak, ako je vyjadrený v článku 164 Zmluvy EHS, [50] ako aj s jej systematikou, najmä v rozsahu, v akom také akty môžu zasahovať do právomocí členských štátov alebo ostatných inštitúcií alebo prekračovať hranice právomocí inštitúcie, ktorá akt prijala, bez toho, aby bolo možné predložiť ich na preskúmanie Súdnemu dvoru. Súdny dvor z toho vyvodil záver – pričom v tomto smere nasledoval návrhy generálneho advokáta Manciniho [51] – že žaloby o neplatnosť smerujúce proti aktom Parlamentu sú prípustné, pokiaľ tieto akty vyvolávajú účinky voči tretím osobám.

44 — V tomto smere dodávam, že právo na podanie žaloby, ktoré je teda potrebné priznať novému členskému štátu v situácii, akou je situácia Poľskej republiky vo vzťahu k nariadeniu č. 60/2004, nemožno relativizovať na základe rozsudku z 18. októbra 2007, Komisia/Parlament a Rada, C-299/05, Zb. s. I-8695, body 29 a 30, ktorý Súd prvého stupňa uplatnil vo svojom rozsudku Poľsko/Komisia, už citovanom, body 69 až 73, ktorý bol predmetom odvolania vo veci Poľsko/Komisia, C-335/09 P, už citovanej. Také právo na podanie žaloby totiž nemôže závisieť od nevyhnutne náhodného charakteru prípadných zmien, ktoré inštitúcie vykonajú vo svojich aktoch.

45 — Body 54 až 60.

46 — Pozri bod 59. Keďže akt Spoločenstva sa nového členského štátu dotýka iba za podmienky a odo dňa vstupu zmluvy a aktu o pristúpení do platnosti, lehota na podanie žaloby stanovená v článku 230 piatom odseku ES nemôže začať plynúť pred týmto vstupom do platnosti.

47 — Rozsudok Les Verts/Parlament, už citovaný, body 23 až 26.

48 — Rozsudok z 22. mája 1990, Parlament/Rada, už citovaný, body 11 až 27.

49 — Bývalý článok 230 ES, teraz článok 263 ZFEÚ.

50 — Bývalý článok 220 ES, ustanovenie v súčasnosti prevzaté do článku 19 ZEÚ.

51 — Pozri body 6 a 7 návrhov vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok Les Verts/Parlament, už citovaný.

49. Okrem toho, ako generálny advokát Poiares Maduro pripomenul v bode 27 svojich návrhov prednesených vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok Poľsko/Rada, už citovaný,[52] napriek tomu, že Parlament nemal právo podať žalobu o neplatnosť na základe článku 173 Zmluvy EHS alebo článku 146 Zmluvy ESUO, Súdny dvor konštatoval, že úloha, ktorú mu zveruje článok 164 Zmluvy EHS, mu ukladá zabezpečiť udržanie inštitucionálnej rovnováhy vytvorenej zmluvou a v dôsledku toho zabezpečiť súdne preskúmanie dodržiavania výsadných práv Parlamentu, a za určitých podmienok[53] uznal prípustnosť žalôb tejto inštitúcie o neplatnosť smerujúcich proti aktu Rady alebo Komisie, čím prekročil svoju pôvodnú judikatúru.[54] Súdny dvor teda rozhodol, že „procesná medzera“ vytvorená neexistenciou ustanovenia, ktoré by stanovilo právo Parlamentu na podanie žaloby, nemohla „prevážiť nad základným záujmom, ktorý je spojený s udržaním a dodržiavaním tejto inštitucionálnej rovnováhy“.[55]

50. Súdny dvor teda v oboch prípadoch uprednostnil výklad zmlúv *praeter legem*, keďže nebolo možné inak zaručiť právo na účinnú súdnu ochranu, ktoré je základnou zložkou Únie práva, a to v prvom prípade súdnu ochranu každej osoby proti aktom Parlamentu, ktoré voči nej majú vyvolávať právne účinky, a v druhom prípade právo Parlamentu na podanie žaloby proti aktom ostatných inštitúcií, ktoré sa dotýkajú jeho výsadných práv, a teda inštitucionálnej rovnováhy.

51. Je možné dokonca dodať, že výklad *praeter legem* je potrebné uplatniť najmä vtedy, keď predstavuje jedinú náležitú odpoveď na otázku, ktorú zmluvy neupravujú a ktorá radikálne spochybňuje jednu z hodnôt Únie, akými sú hodnoty vymenované v článku 2 ZEÚ.[56]

52. Zásada rovnosti členských štátov pred zmluvami spoločne s hodnotou právneho štátu vyžaduje, aby novým členským štátom bolo priznané právo na podanie žaloby proti aktom, ktoré prijali inštitúcie Únie, za okolností, o aké ide v prejednávanej veci. Vzhľadom na požiadavky právnej istoty musí byť toto právo na podanie žaloby – ak neexistuje iné osobitné ustanovenie zmluvy a analogicky s ustanoveniami článku 230 piateho odseku ES – ohraničené lehotou stanovenou v tomto poslednom uvedenom ustanovení, ktorá plynie odo dňa vstupu uvedenej zmluvy o pristúpení do platnosti.

IV – O žalobe proti nariadeniu č. 60/2004

53. Z článku 61 prvého odseku štatútu Súdneho dvora vyplýva, že ak je odvolanie dôvodné, Súdny dvor môže buď sám vydať konečné rozhodnutie v danej veci, ak to stav konania dovoľuje, alebo môže vec vrátiť na rozhodnutie Všeobecnému súdu.

54. Hoci Súdny dvor má k dispozícii informácie potrebné na to, aby s konečnou platnosťou rozhodol o námietke neprípustnosti, ktorú v priebehu konania pred Súdom prvého stupňa vzniesla Komisia,[57] nemá takéto informácie, pokiaľ ide o meritórne preskúmanie žaloby Poľskej republiky.

52 — Bod 55.

53 — Žaloba bola prípustná iba v rozsahu, v akom smerovala k ochrane výsadných práv Parlamentu a zakladala sa iba na žalobných dôvodoch založených na porušení týchto výsadných práv.

54 — Súdny dvor vo svojom rozsudku z 27. septembra 1988, Parlament/Rada, 302/87, Zb. s. 5615, body 26 až 28, totiž konštatoval, že na rozdiel od toho, k čomu dospel generálny advokát Darmon, za stavu vtedy uplatniteľných predpisov nebolo možné priznať Parlamentu aktívnu legitimáciu.

55 — Rozsudok z 22. mája 1990, Parlament/Rada, už citovaný, bod 26.

56 — CONSTANTINESCO, V.: The ECJ as a Law-Maker: praeter aut contra legem. In: O'KEEFE, D. (ed.): *Judicial Review in European Union Law – Liber Amicorum in Honour of Lord Slynn of Hadley.* Kluwer Law International, 2000, s. 73.

57 — Pozri najmä rozsudky z 15. mája 2003, Pitsiorlas/Rada a ECB, C-193/01 P, Zb. s. I-4837, bod 32; zo 17. júla 2008, Athinaïki Techniki/Komisia, C-521/06 P, Zb. s. I-5829, bod 66; z 9. júla 2009, 3F/Komisia, C-319/07 P, Zb. s. I-5963, bod 99, ako aj z 18. novembra 2010, NDSHT/Komisia, C-322/09 P, Zb. s. I-11911, body 65 a 66.

55. Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že žaloba Poľskej republiky, podaná do kancelárie Súdu prvého stupňa 28. júna 2004, nebola podaná oneskorene, a preto treba námietku neprípustnosti Komisie, v rámci ktorej sa Komisia odvolávala iba na uplynutie lehoty, zamietnuť a žalobu Poľskej republiky teda treba vyhlásiť za prípustnú.

56. Poľská republika navyše žiada, aby Súdny dvor v súlade s článkom 61 štatútu Súdneho dvora s konečnou platnosťou rozhodol o žalobe proti nariadeniu č. 60/2004, a formálne navrhuje zrušenie článku 5, článku 6 ods. 1 až 3, článku 7 ods. 1 a článku 8 ods. 2 písm. a) uvedeného nariadenia. Domnieva sa totiž, že stav konania dovoľuje, aby sa o spore rozhodlo s konečnou platnosťou, pričom sa v tejto súvislosti odvoláva na zhodu výhrad uvedených v prejednávanej veci a výhrad uvedených vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok Poľsko/Komisia, už citovaný. Poľská republika tiež uvádza, že v celom rozsahu trvá na všetkých žalobných dôvodoch, ktoré v tejto súvislosti uviedla vo svojej žalobe, ako aj vo svojej replike v prvom stupni.

57. Keďže Súd prvého stupňa žalobu proti nariadeniu č. 60/2004 zamietol v celom rozsahu ako neprípustnú bez preskúmania žalobných dôvodov, ktoré uviedla Poľská republika,[58] treba túto vec vrátiť Všeobecnému súdu, aby rozhodol o návrhoch Poľskej republiky smerujúcich k zrušeniu nariadenia č. 60/2004.[59]

V – Návrh

58. Preto navrhujem, aby Súdny dvor rozhodol takto:

1. Uznesenie Súdu prvého stupňa Európskej únie z 10. júna 2009, Poľsko/Komisia (T-258/04), sa zrušuje.

2. Námietka neprípustnosti vznesená Európskou komisiou v konaní pred Súdom prvého stupňa Európskej únie sa zamieta.

3. Vec sa vracia Všeobecnému súdu Európskej únie, aby rozhodol o návrhoch Poľskej republiky smerujúcich k zrušeniu článku 5, článku 6 ods. 1 až 3, článku 7 ods. 1 a článku 8 ods. 2 písm. a) nariadenia Komisie (ES) č. 60/2004 zo 14. januára 2004, ktorým sa ustanovujú prechodné opatrenia v sektore cukru z dôvodu pristúpenia Českej republiky, Estónska, Cypru, Lotyšska, Litvy, Maďarska, Malty, Poľska, Slovinska a Slovenska.

4. O trovách konania sa rozhodne neskôr.

58 — Pozri v tomto zmysle najmä rozsudky zo 16. decembra 2010, Athinaïki Techniki/Komisia, C-362/09 P, Zb. s. I-13275, bod 79; z 21. júla 2011, Švédsko/MyTravel a Komisia, C-506/08 P, Zb. s. I-6237, bod 126, ako aj z 13. októbra 2011, Deutsche Post a Nemecko/Komisia, C-463/10 P a C-475/10 P, Zb. s. I-9639, body 81 a 82.

59 — Okolnosť, že Súd prvého stupňa mal už príležitosť vyjadriť sa k platnosti nariadenia č. 60/2004 v rámci námietky nezákonnosti v inej veci (rozsudok z 2. októbra 2009, Cyprus/Komisia, T-300/05 a T-316/05, body 43 až 153), nemôže zmeniť tento záver napriek podobnosti určitých uvedených žalobných dôvodov a tvrdení.